

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Silvano. 343.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πεινολόγει, ἵνα μὴ ἐχθρῶν ἔχῃς τῆς
ρημάτων κερτοροίαν τὰ παράγματα,
μᾶλλον δὲ τὰ παράγματα αἰσθ. τῆς
ρημάτων δεικνύσης, ἔργα τοῦς λόγους
ἔχον, ἀλλὰ μὴ τοῖς ἔργοις ἀνατρέπων
τοῦς λόγους.

Σιλουανῶ. τμγ.

Λαυθάνει σε μᾶλλον ἐθέλοντα. ἔ γάρ
πάληθες ἀγνοοῦντα, ἢ τῆς θείας δόγ-
ματος δυνάμεις. ὅτι γὰρ καὶ τῆς ἀγ-
γέλων δημιουργός ὁ θεός, ὁ παροφίτης
φίσι, ἐν θεολογία λέγων περὶ θεῶν, ἔ
αὐ χεῖρες ἐκποίησαν πᾶσαν τὴν τρα-
πὴν τῆς ἕρανθ. ὅπ δὲ καὶ ὑδάτων καὶ νε-
φῶν, Δαβὶδ ἐν ἕμνοις βοᾷ, καὶ τὸ ὑ-
δάρ τὸ ὑπὲρ ἅνω τῆς ἕρανθ ἀγ-
νείτω τὸ ὄνομα κυρίου. ὅπ αὐτὸς ἐί-
πε, καὶ ἐγένετο. αὐτὸς δὲ ὁ θεός αἰσθ.
λαύλαπος τῶ Ιάβ. ἐγὼ ἐθέμην νέφος
τῆ θαλάσση ἀμφίεσιν. ὅπ δὲ καὶ ἀ-
γαθός ὁ ποιητής, ὁ κύριός φησιν, Ἀνα-
τέλλει τὸν ἥλιον ὅπτι πονηρῶν καὶ ἀ-
γαθῶν, καὶ βρέχει ὅπτι δικαίους καὶ ἀ-
δίκους, ὅπτι μεγίστη ὅπτι ἐνδείξις ἀ-
γαθότητος.

Τῶ αὐτῶ. τμδ.

Τὴν τῆς ἀμαρτημάτων διόρθωσιν,
ἣν ποιεῖται ὁ θεός εἰς ἡμετέραν βελ-
τίωσιν, ἔδ' ὄργην κλητέον, ἔδ' ἀγα-
νάκτησιν, ἀλλὰ μᾶλλον νουθετήσιν. εἰ
δὲ καὶ ὄργην πινὲς αὐτῶ οἴονται, καὶ
ταύτη τὸ φιλόφρονον αὐτῶ αἰσθ.
γέλλουσιν, εἰς πάθη θεῶν καταβάντων
δι' ἀνθρώπου νομίζοντες, δι' ἑῶν καὶ
γέροντες ἀνθρώπου.

Εὐσταθίῳ. τμε.

Πολλὴ καί μοι ὅπτι, ἐέλπιζε, κολα-
κείας εὐχέρεια, δυναμίδω μακαρί-
ζειν ἀπατηλῶς, καὶ τὴν πρίεον τῆς
ποδῶν σου παρασεν εὐμαρῶς, ὅπτι
ὅπτι ὑπιοῦσε, καὶ ἀνακλίειν παρῶς
ραθυμίας, ἐξάναι ὀφέλλοντα σωτόνως,

humilem te præbe, ne in propinquo res
habeas quæ sermones accusent: verum po-
tius res per verba ostendas, opera pro ser-
monibus habens, ac non contrà, per opera
sermones euertens.

Silvano. 343.

Sponte tua (nec enim verum te fugit)
diuini dogmatis vim ignoras. Nam quod
Angelorum quoque parens atque opifex
fit Deus, Propheta testatur, de Deo his
verbis vtens: cuius manus vniuersam cæli
militiam creauerunt. Quod autem idem
aquas & nubes procrearit, in Psalmis canit
David, his verbis: & aquæ quæ super
cælos sunt, laudēt nomen Domini. Quo-
niam ipse dixit, & facta sunt. Ac Deus ipse
per turbinem Iobum alloquens, Ego po-
fui nubem mari vestimentum. Quod de-
nique bonus sit ille rerum omnium archi-
tectus, Dominus in hæc verba affirmat: o-
riri facit solem suum super bonos & ma-
los: & pluit super iustos & iniustos. Quod
quidem summæ bonitatis argumentum
est.

Eidem. 344.

Scelerum correctionem atque animad-
uerfionem, quam Deus emendationis no-
stræ causa efficit, nec iram, nec indignatio-
nem vocare debemus, verum potius ad-
monitionem. Quod si hanc quoque iram
nonnulli esse existimant, hinc etiam ipsius
erga hominum genus beneuolentiam præ-
dicant, dum Deum propter homines, quo-
rum causa humanitatem etiam induit, ad
affectus descendere arbitrantur.

Eustathio. 345.

Magna mihi quoque, vir optime, adu-
landi facultas suppetit, vt qui per fucum
& imposturam beatum te prædicare queā,
ac pedum tuorum semitam facillè con-
turbare. Quod quidem nihil aliud est,
quàm te supinum reddere, atque ad igna-

L